

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 013415 13 U
Sarajevo, 09. 07.2014. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Šahbaza Džihanovića i Branimira Orašanina članova vijeća, uz sudjelovanje Razije Behlulović kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja UG TRANSPARENCY INTERNATIONAL BIH Banja Luka, Gajeva 2. zastupanog po advokatu iz [redacted] uka, protiv rješenja broj: UP1/03-50-19-2-10-1/13, od 26.06.2013.godine, godine, tuženog Parlamentarna skupština BiH, Kolegijum Sekretarijata, u upravnoj stvari pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana 09. 07.2014. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava, poništava se osporeno rješenje broj:UP1/03-50-19-2-10-1/13, od 26.06.2013. i prvostepeno rješenje broj: 03-13-50-19-2-13/13, od 26.03.2013.godine, i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno odlučivanje.

Tužena se obavezuje da tužitelju naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 700,00 KM.

Obrazloženje

Rješenjem Kolegijuma Sekretarijata Parlamentarne skupštine BiH broj i datum navedeni u uvodu presude, odbija se kao neosnovana žalba Transparency International BiH izjavljena protiv rješenja broj:UP1/03-13-50-19-2-10/13 od 26.03.2013.godine, kojim rješenjem se ne odobrava tužitelju pristup informacijama.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj u upravnom sporu osporava navedeno rješenje detaljno navodeći postupak obraćanja tuženom radi pristupa informacijama koje su pod kontrolom tuženog organa,odnosno tražeći da mu se dostave Izvještaj i Zapisnik Nezavisne komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava lica nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere, nakon posjete Kazneno-popravnom zavodu u Tuzli. Po pitanju zaključka tuženog organa da su žalbeni razlozi tužitelja koji se odnose na pogrešnu primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH neutemeljeni, te da ovom organu nije poznato da je opravdano javnim interesom

dostavljanje informacija koje se odnose na privatnost trećih lica koje imaju karakter tajnosti i povjerljivosti, tužitelj ističe da u konkretnom slučaju nije sproveden test javnog interesa na način predviđen u članu 9. Zakona, tj. nije dokazano zašto je šteta da javnost bude upoznata sa Izvještajem i Zapisnikom Nezavisne komisije. U donošenju odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom nadležni javni organ je u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH obavezan da razmotri okolnosti kao što su svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog pristupa, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašćeno korišćenje javnih fondova i dr. Tužitelj smatra da je javni organ trebao razmotriti navedene okolnosti i odobriti pristup traženim informacijama u cijelosti, a institut „ispitivanja javnog interesa“ je garant da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Tuženi je primjenom Poslovnika o radu Nezavisne komisije prekršio član 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama prema kojem pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrdjenim ovim Zakonom, pa se u hijerarhiji pravnih propisa podzakonskim propisima ne mogu stvarati nova prava ili obaveze za subjekte, pri čemu treba imati u vidu članove 16., 17. i 18. Poslovnika o radu te Komisije, da je moguće objavljivanje Izvještaja Komisije uz obavezu čuvanja tajnih podataka koji su povjerljive prirode. Tužitelj ostaje kod žalbenih navoda da postupajući organ nije razgraničio šta je informacija, a šta je lični podatak, te da je u konkretnom slučaju odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka stavio ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno da nije jasno zbog čega tuženi nije postupio u skladu sa članom 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, prema kojem je predviđeno da, ako je dio traženih informacija utvrdjen kao izuzetak, u smislu člana 6, 7. i 8. Zakona, javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacije. Konačno predlaže da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovno odlučivanje, kao i da se tužitelju naknade troškovi upravnog spora.

U odgovoru na tužbu tuženi ostaje kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj:19/02. Do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju osporenog rješenja, u odnosu na žalbene razloge Transparency International-a BiH prema kojima je postupajući organ pogrešno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, odnosno da nije naveden zakonski osnov za status izuzeća tražene informacije, tuženi je utvrdio da su neutemeljeni iz razloga što je članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH propisano da će nadležni organ utvrditi izuzetak kada opravdano utvrdi da tražene informacije uključuju lične interese koji se odnose na privatnost trećih lica, te da tuženom naročito nije poznato da je opravdano javnim interesom dostavljanje ovakvih informacija koje se odnose na privatnost trećih lica i koje imaju karakter tajnosti i povjerljivosti. Također, pozivajući se na član 45. Zakona Bosne i Hercegovine o izvršenju krivičnih sankcija, pritvora i drugih mjera-Prečišćeni tekst, („Službeni glasnik BiH“ broj: 12/10), kojim je između ostalog, propisana obaveza povjerljivosti, odnosno čuvanja službene

tajne koja podrazumijeva da podaci i dokumenti u kojima je službenik ... namještenik došao u vršenju službenih dužnosti u smislu podataka, dokumenata, mjera i radnji odnosno vršenja radnih zadataka, a čijim saopštavanjem ili odavanjem na drugi način neovlaštenom licu bi se mogao osujetiti ili otežati rad Zavoda, tuženi zaključuje da su dokumenta koja imaju karakter službene tajne sve do momenta do kada Izvještaji i Zapisnici Neovisne komisije budu upućeni u formi Izvještaja Parlamentarnoj skupštini BiH, odnosno usvojeni od Parlamentarne skupštine BiH kada će zapravo biti dostupni javnosti, te kako u konkretnom slučaju, tako i u drugim slučajevima, akti koje Parlamentarna skupština nije usvojila, a isti se odnose na radni materijal, ne mogu biti zvanični akti koji se objavljuju do momenta njihovog usvajanja kada će biti dostupni javnosti, pri tome apostrofirajući obavezu predsjednika, članova i sekretara Neovisne komisije i njihove nadležnosti koje proizilaze iz ovog zakona kao i drugih zakona BiH, te propisane sankcije zbog nepoštivanja istih čak i nakon prestanka mandata i radnog odnosa. U obrazloženju osporenog rješenja se dalje navodi da je Nazavisna komisija donijela svoj Poslovnik o radu („Službeni glasnik BiH“ broj:23/11), kao obavezu iz navedenog zakona, kojim se propisuju procedure dostavljanja izvještaja nakon posjete ustanovi za izvršenje kaznenih mjera, kao i da je ovim Poslovnikom propisano da podaci i informacije koje budu prikupljene tokom kontrole kao i sadržaji razgovora koji se obavljaju sa licima lišenim slobode i drugim licima koja su mogla dati relevantne podatke, povjerljive prirode, odnosno, da se u skladu sa članom 16, 17. i 18. Poslovnika, propisuje obaveza čuvanja podataka i informacija za vrijeme dok traje mandat nosilaca navedenih funkcija. Konačno, tuženi zaključuje da su u konkretnom slučaju tražene informacije karakterizirane kao povjerljive i iste se ne mogu dostavljati, dok bi suprotno postupanje podrazumijevalo odgovornost u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“ broj: 49/06, 76/11. i 89/11), Zakonom o zaštiti tajnih podataka („Službeni glasnik BiH“ broj:54/05. i 12/09), kao i drugim normativnim aktima donesenim na osnovu ovih zakona, iz kojih razloga je osporenim rješenjem žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja od 26.03.2013.godine, odbijena kao neosnovana.

Navodima tužitelja kao i stanjem u spisu predmeta dovedeni su u pitanje pravilnost i zakonitost osporenog rješenja iz kojih razloga je, prema stanovištu ovog sudskog vijeća, osporeno rješenje nepravilno i nezakonito.

Ovo iz razloga jer je cilj Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, („Službeni glasnik BiH“ broj: 28/00,45/06,102/09. i 62/11), a) ustanoviti da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promovira veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces; b) ustanoviti da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave informacije; i c) omogućiti svakom fizičkom licu da zatraži izmjenu, i daje komentar na svoje lične informacije pod kontrolom javnog organa. Takodjer, u skladu sa članom 4. ovog zakona, pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, ima svako fizičko i pravno lice, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, s tim, da ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u ovom zakonu. Članom 5. istog Zakona propisuje se utvrđivanje izuzetaka, a prema

3

kojem na osnovu ispitivanja svakog pojedinačnog slučaja, izuzetak od objavljivanja tražene informacije utvrđuje se samo u slučajevima kad nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu člana 6, 7. ili 8. za cijelu informaciju ili dio informacije; i kada nadležni javni organ odredi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9., da objavljivanje informacije nije od javnog interesa, a prema propisima člana 9. ovog zakona, nadležni javni organ će objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrdjeni izuzetak u smislu člana 6., 7. ili 8., ako je to opravdano javnim interesom, i uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koji mogu proistići iz toga.

— U konkretnom slučaju, iz spisa predmeta proizilazi da se UG Transparency International BiH obratio zahtjevom javnom organu, Parlamentarnoj skupštini BiH, Sekretarijatu zajedničke službe, u kojem traži da mu se omogući pristup dokumentima sačinjenim nakon posjete Nezavisne komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava osoba nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere koje je u krivičnom postupku izrekao Sud BiH, strani sudovi za djela predviđena Krivičnim zakonom BiH ili međunarodnim ugovorom čija je potpisnica BiH ili drugi sud u skladu sa zakonom BiH, a isti zahtjev je odbijen prvostepenim rješenjem javnog organa broj:03-13-50-19-2-13/13 od 26.03.2013.godine, uz obrazloženje, da se ne odobrava pristup traženim informacijama iz razloga jer su podaci prikupljeni tokom rada Nezavisne komisije povjerljive naravi, pri čemu se javni organ poziva na član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, član 45. Zakona Bosne i Hercegovine o izvršenju krivičnih sankcija, pritvora i drugih mjera, član 2.,3.,4.,5. i 16. Zakona o zaštiti ličnih podataka, Krivični zakon Bosne i Hercegovine i član 16.,17. i 18. Poslovnika o radu Nezavisne komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava lica nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere koje je u krivičnom postupku izrekao Sud BiH, strani sudovi za djela predviđena Krivičnim zakonom BiH. Žalba tužitelja na navedeno rješenje odbijena je kao neosnovana osporenim rješenjem tuženog javnog organa od 26.06.2013.godine, a prema obrazloženju osporenog rješenja, uvidom u raspoloživu dokumentaciju i ožalbeno rješenje o pristupu informacijama utvrđeno je da je žalba u cijelosti neosnovana, odnosno postupak koji je prethodio donošenju rješenja pravilno je proveden, a predmetno rješenje je pravilno i na zakonu zasnovano iz istih razloga iz kojih je prvostepenim rješenjem zahtjev tužitelja za pristup predmetnim informacijama, odbijen kao neosnovan.

Na osnovu stanja spisa predmeta kao i prema obrazloženju prvostepenog i osporenog rješenja, ovo sudsko vijeće je utvrdilo da je tuženi javni organ u konkretnom slučaju, suprotno relevantnim propisima Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini zahtjev tužitelja za pristup informacijama koje su pod kontrolom javnog organa odbio, paušalno se pozivajući na član 8. citiranog Zakona, bez provodjenja procedure utvrđivanja izuzetaka, odnosno, opravdanog utvrđivanja da tražene informacije uključuju lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica. Osim toga, paušalno i uopšteno se pozivajući na relevantne odredbe Zakona Bosne i Hercegovine o izvršenju krivičnih sankcija, pritvora i drugih mjera, kao i na određene odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka, Zakona o zaštiti tajnih podataka, kao i Poslovnika o radu nezavisne komisije(...), tuženi javni organ, postupajući na takav način i suprotno propisima člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH,

4

onemogućava, ili ograničava pravo svakog fizičkog ili pravnog lica pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, čime, također, suprotno navedenom propisu, ne izvršava obavezu da objavi takve informacije, iako prema navedenom članu, ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenima kako je utvrđeno u ovom zakonu. Naime, tuženi javni organ je u skladu sa članom 5. citiranog Zakona, bio dužan da, na osnovu ispitivanja zahtjeva Transparency International-a BiH od 19.03.2013.godine, utvrdi da li su se stekli uslovi za izuzetak od objavljivanja tražene informacije a koji se propisuju članom 6., 7., ili 8. za cijelu informaciju ili dio informacije, odnosno da odredi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9., da objavljivanje informacije nije od javnog interesa.

Iz stanja spisa predmeta se također, ne može zaključiti da je javni organ provodio bilo kakve procedure, odnosno da je postupio u skladu sa navedenim obavezama u pogledu ispitivanja zahtjeva tužitelja za pristup predmetnim informacijama koje su pod kontrolom ovog javnog organa, niti je, na adekvatan način i u skladu sa citiranim propisima, u prvostepenom rješenju kao i u osporenom rješenju, dao relevantna obrazloženja i razloge iz kojih zahtjevu tužitelja za pristup traženim informacijama, nije udovoljeno. Naime, prema stanovištu ovog suda, a suprotno obrazloženju tuženog javnog organa sadržanog u prvostepenom kao i u osporenom rješenju, omogućavanjem pristupa tužitelja predmetnim informacijama koje su pod kontrolom tuženog javnog organa, pod uslovom da se od strane javnog organa postupak pristupa traženim informacijama provede saglasno propisima člana 4. do 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, ničim se ne dovode u pitanje niti se derogiraju ciljevi i sadržaj propisa: Zakona Bosne i Hercegovine o izvršenju krivičnih sankcija, pritvora i drugih mjera, Zakona o zaštiti ličnih podataka, Zakona o zaštiti tajnih podataka kao i Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, tim prije jer je članom 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH propisano, da, ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, osim ako uslijed ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive. Dakle, suprotno shvatanjima tuženog javnog organa, njegovim postupanjem u konkretnom slučaju dovedeni su u pitanje ciljevi Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, prvenstveno u dijelu kojim se propisuje da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da pristup ovim informacijama promovira veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces.

S obzirom da je u konkretnom slučaju tužitelj tražio pristup informacijama sadržanim u Izvještaju i Zapisniku Nezavisne komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava lica nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere izrečene u krivičnom postupku (...), kao i da prema stanovištu ovog sudskog vijeća, tuženi javni organ nije postupio u skladu sa citiranim propisima Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, zaključeno je da je osporeno rješenje kao i prvostepeno rješenje tuženog javnog organa nepravilno i nezakonito iz kojih razloga je tužbu tužitelja valjalo uvažiti a osporeno kao i prvostepeno rješenje poništiti i predmet vratiti tuženom na ponovni postupak.

Tuženi javni organ će u ponovljenom postupku, polazeći od pravilni shvatanja i stanovišta ovog suda sadržanih u ovoj presudi, primjenom propisa citiranog Zakona i uz provođenje procedure ispitivanja javnog interesa iz člana 9., odlučujući o zahtjevu tužitelja za pristup navedenim informacijama, uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koji mogu proisteci iz toga, i u skladu sa zakonom donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Odlučujući o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova, ovaj sud je našao da tužitelju na osnovu člana 2. Tar. broj 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Službeni glasnik RS² broj:68/05), tužitelju pripada naknada troškova u iznosu od 600,00 KM za tužbu u upravnom sporu, kao i 100,00 KM naknade takse za tužbu.

Iz navedenih razloga, sud je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Razija Behlulović

